

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: V. A. N., narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2019, č. j. CPR-32579-2/ČJ-2018-930310-V230,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2019, č. j. CPR-32579-2/ČJ-2018-930310-V230, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 1. 10. 2018, č. j. KRPU-166212-26/ČJ-2018-040026-SV-CV. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí, a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalobce na území České republiky pobýval a nadále pobývá na základě platné zaměstnanecké karty. Dle žalobce je ustanovení § 63 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se kterým správní orgán prvního stupně i žalovaný spojují zánik platnosti zaměstnanecké karty a neoprávněnost pobytu žalobce na území České republiky, v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. 12. 2011, o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci (dále jen „Směrnice“). Žalobce trval na tom, že zaměstnanecká karta a její úprava v zákoně po pobytu cizinců představuje implementaci Směrnice a musí s ní být v souladu. Ve smyslu článku 13 a 16 Směrnice nesmí být vnitrostátní úprava členského státu pro cizince méně příznivá než standardy zaručené Směrnicí. S odkazem na čl. 8 odst. 1 a 2 Směrnice a čl. 12 odst. 3 Směrnice žalobce trval na tom, že Směrnice nepředpokládá a nepřiznává členským státům právo zavést vnitrostátní úpravu, na základě které by jednotné povolení k pobytu a práci – zaměstnanecká karta, mohlo zaniknout přímo ze zákona, tedy způsobem uvedeným v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Trval na tom, že uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců je v rozporu se Směrnicí a jeho zaměstnanecká karta proto nemohla podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vůbec zaniknout, neboť Směrnice vždy předpokládá odejmutí jednotného povolení k pobytu a práci, proti kterému je možno podat opravný prostředek. Dle žalobce Směrnice předpokládá, že platnost zaměstnanecké karty, kromě uplynutí doby, na kterou byla platnost stanovena, může zaniknout jedině odnětím, tedy individuálním rozhodnutím, proti kterému má cizinec právo využít opravné prostředky. Zdůraznil, že v případě zániku zaměstnanecké karty podle ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců cizinec žádné opravné prostředky využít nemůže, neboť se žádné individuální rozhodnutí nevydává. Trval na tom, že členské státy nemohou Směrnicí obcházet tím, že namísto rozhodnutí o odnětí povolení k pobytu a k práci budou zavádět vnitrostátní úpravu, podle které platnost zaměstnanecké karty může zanikat přímo ze zákona, na základě důvodů stanovených členským státem v zákoně.
3. Zdůraznil, že podle judikatury Evropského soudního dvora má evropské právo jako celek přednost před vnitrostátními právními předpisy a soudní a jiné orgány jsou povinny upřednostnit právo evropské. S poukazem na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 9. 3. 1978, ve věci C-106/77 Simmenthal SpA, zdůraznil, že princip aplikační přednosti se projevuje povinností vnitrostátního soudce nebo jiného orgánu nepoužít jakékoli ustanovení vnitrostátního práva, které je v rozporu s právem Společenství. Poukázal rovněž na zásadu přímého účinku směrnice, kdy se ustanovení směrnice může dovolávat i

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

fyzická osoba, přestože směrnice implementována nebyla nebo byla implementována chybně. Žalobce trval na tom, že správní orgány v daném případě nepostupovaly podle Směrnice, když bylo jejich povinností oprávněnost jeho pobytu posuzovat na základě Směrnice a nikoli na základě vnitrostátní úpravy, která dle jeho názoru Směrnicí odporuje.

4. Dále namítal žalobce, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nesrozumitelné a nepřezkoumatelné, neboť argumentace žalovaného se fakticky shoduje s argumentací žalobce a není proto zřejmé, proč nebylo odvolání vyhověno. Žalovaný shodně se žalobcem tvrdil, že členské státy mohou stanovit bližší procesní podmínky pro uplatňování práv vyplývajících z unijního práva. Pokud tedy unijní právo spojuje odnětí povolení k pobytu a práci s individuálním rozhodnutím, proti kterému je možno podat opravný prostředek, jedná se o právní rámec, který členské státy nemohou překročit tím, že vnitrostátní úpravou zavedou zánik povolení k pobytu a práci přímo ze zákona bez možnosti využití opravných prostředků. Žalobce trval na tom, že argumentace jeho a žalovaného je shodná. Žalovaný rovněž shodně se žalobcem tvrdí, že Směrnicí nejsou dotčena příznivější ustanovení vnitrostátního práva, to však znamená, že vnitrostátní právní úprava nesmí být méně příznivá než Směrnice. Možnost zániku povolení k pobytu a práci přímo ze zákona bez možnosti opravného prostředku je však zjevně méně příznivou vnitrostátní úpravou ve srovnání se Směrnicí, která předpokládá vydání individuálního rozhodnutí s možností opravného prostředku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že postupoval v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami a neshledal ve svém postupu žádné pochybení.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce přicestoval do České republiky dne 26. 1. 2018 na vízum s účelem zaměstnanecká karta platným od 23. 1. 2018 do 21. 7. 2018. Pracovní poměr žalobce ukončil dne 20. 2. 2018. Šedesátidenní lhůta pro podání žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele po zániku původního pracovního poměru žalobci uplynula dne 21. 4. 2018. Po marném uplynutí této lhůty podal žalobce dne 21. 5. 2018 žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele. Řízení o této žádosti bylo usnesením Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělením pobytového správního řízení Ústí nad Labem, usnesením ze dne 15. 6. 2018 zastaveno a žádost byla shledána jako žádost zjevně právně nepřijatelná. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, o němž nebylo ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí dosud rozhodnuto. Dne 21. 8. 2018 se žalobce dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky.
9. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Žalobce poukazoval na část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve které se žalovaný zabýval otázkou možného rozporu vnitrostátní úpravy – konkrétně ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců – s úpravou obsaženou ve Směrnici. V tomto směru soud akcentuje argument uvedený žalovaným, že platí zásada procesní autonomie členských států, dle které mohou členské státy stanovit bližší procesní podmínky pro uplatňování práv vyplývajících z unijního práva, a argument, že směrnice harmonizuje toliko některé aspekty řízení o žádostech, což neznamená, že by členské státy nemohly přijmout jakákoliv procesní či organizační opatření nad její rámec, nebudou-li tyto v rozporu s jejím cílem a účelem. Z této argumentace jednoznačně vyplývá, že právní úprava skutečností, které Směrnice neupravuje, je plně v kompetenci jednotlivých členských států. K tomuto závěru směřuje i odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 Azs 311/2017-25. S touto argumentací je v souladu i tvrzení žalovaného, že z článku 13 a 16 Směrnice vyplývá, že předmětná Směrnice nepředstavuje maximální harmonizaci problematiky. Jedinou zmínkou, která by mohla zdánlivě zakládat rozpornost tvrzení žalobce je věta: *„Jejím přijetím tudíž nejsou dotčena případná příznivější práva občanů třetích zemí vyplývající z vnitrostátních předpisů.“* Tato věta je pravdivá, ovšem nesouvisí dle soudu přímo s předmětným případem, kdy úprava, jíž se správní orgány dovolávají, stojí mimo harmonizační rozsah Směrnice. Nepříhodnost použití této věty dle soudu však nepůsobí nepřezkoumatelnost či nesrozumitelnost argumentace použité ze strany žalovaného, která by mohl způsobit nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Tuto námitku tedy soud shledal nedůvodnou.
10. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že úprava obsažená v ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v rozporu se zněním Směrnice (zejména článku 8 odst. 1 a 2 a článku 12 odst. 3), a proto je neaplikovatelná. Článek 8 Směrnice zakotvuje procesní záruky žadatelů o pobyt. V článku 8 odst. 1 Směrnice je uvedeno, že v písemném oznámení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání, změnu nebo obnovení jednotného povolení nebo rozhodnutí, kterým se jednotné povolení odnímá na základě požadavků stanovených unijním nebo vnitrostátním právem, je uvedeno odůvodnění. V odst. 2 citovaného ustanovení je pak uvedeno, že proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání, změnu nebo obnovení či o odnětí jednotného povolení je možné podat opravný prostředek v dotčeném členském státě v souladu s vnitrostátním právem a že v písemném oznámení podle odstavce 1 je uveden soud nebo správní orgán, u kterého může dotčená osoba podat opravný prostředek, a lhůta pro toto podání. Článek 12 Směrnice pak zakotvuje právo na rovné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zacházení. V článku 12 odst. 3 Směrnice, na který žalobce poukazoval, je uvedeno, že právem na rovné zacházení není dotčeno právo členského státu odejmout povolení k pobytu vydané podle této směrnice, povolení k pobytu vydané za jiným účelem, než je výkon práce, nebo jakékoli jiné povolení pracovat v členském státě, nebo odmítnout jejich obnovení.

11. V ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo ke které byl udělen souhlas ministerstva. V odst. 2 uvedeného ustanovení je pak uvedeno, že byla-li v době platnosti zaměstnanecké karty poté, co skončil pracovněprávní vztah podle odstavce 1, podána žádost o udělení souhlasu ministerstva o změnu pracovní pozice či zaměstnavatele, platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději dnem právní moci rozhodnutí, kterým nebyl souhlas ministerstva udělen.
12. Nejdříve soud musí konstatovat, že čl. 12 nemá k problematice, které se žalobce dovolává žádnou souvztažnost. V tomto ustanovení se zakotvuje, že by se s cizinci ucházejícími se o práci nemělo zacházet odlišně oproti zacházení se státními příslušníky členského státu Evropské unie, ve kterém cizinci pobývají. Výjimkou rovného zacházení je právě možnost, že členský stát může cizincům na rozdíl od státních občanů odejmout povolení k pobytu nebo pracovní povolení, či odmítnout jejich obnovení. Toto ustanovení nemá tedy žádný vztah k ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jehož neaplikovatelnosti se žalobce dovolává.
13. V článku 8 Směrnice pak jsou upraveny náležitosti mimo jiné rozhodnutí o odnětí pobytového povolení a zakotvena možnost opravného prostředku proti takovému rozhodnutí. Na tomto místě však je nutno zdůraznit, že Směrnice v žádném ustanovení nezakotvuje, že pobytové oprávnění nemůže zaniknout jinak než výhradně na základě rozhodnutí o jeho odnětí. Směrnice tedy neupravuje zánik pobytového oprávnění, ke kterému dojde v důsledku právních skutečností jako je plynutí času nebo rozvázání pracovního poměru, jehož existence je nutnou podmínkou a současně základním důvodem pro existenci pobytu založeného zaměstnaneckou kartou. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že v rámci evropské legislativy směrnice slouží k harmonizaci legislativ členských zemí s tím, že platí, že co směrnice neupravuje, zůstává plně v dispozici vnitrostátních legislativ jednotlivých členských států. Je nutno zdůraznit, že zaměstnanecká karta se vydává cizinci za účelem výkonu konkrétního zaměstnání u konkrétního zaměstnavatele. Nejde tedy o povolení pobytu za účelem získání budoucího zaměstnání bez bližšího určení. V případě zániku pracovního vztahu na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, má cizinec lhůtu 60 dnů, ve kterých může požádat o změnu pracovního zařazení či změnu zaměstnavatele. Po dobu vedení řízení o této žádosti platnost zaměstnanecké karty nezanikne. Pokud však takovou žádost cizinec v určené lhůtě nepodá (jako tomu bylo v předmětném případě), uplynutím 60 denní lhůty zanikne bez dalšího platnost zaměstnanecké karty. Vzhledem ke skutečnosti, že v případě ukončení pracovního vztahu na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, se jedná o právní skutečnost, která je zcela nezávislá na rozhodování správních orgánů, nelze považovat dle soudu následný zánik po marném uplynutí lhůty k podání žádosti o změnu pracovního zařazení nebo zaměstnavatele za odnětí pobytového povolení ve smyslu Směrnice. Proto nelze dle soudu považovat úpravu obsaženou v ustanovení § 63 zákona o pobytu cizinců za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ustanovení, které by bylo v rozporu s obsahem Směrnice, nebo za účelové obcházení úpravy obsažené ve Směrnici.

14. Žalobce ukončil pracovní poměr, na který byla jeho zaměstnanecká karta vystavena dne 20. 2. 2018. Zákonem stanovená 60 denní lhůta, po jejímž marném uplynutí zaniká v souladu s § 63 odst. 1 platnost zaměstnanecké karty, u žalobce marně uplynula dne 21. 4. 2018. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s platnou vnitrostátní úpravou, která není v rozporu se Směrnicí, když považovaly pobyt žalobce v období od 22. 4. 2018 do 21. 8. 2018 za pobyt bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
15. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. června 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)